

Στάθης Τζουβάρας

ΣΠΑΣΜΕΝΗ ΣΑΡΚΑ



Αθήνα 2024

σχολή πυροδότησης θεατρικής γραφής – θέατρο πορεία

Ο Στάθης Τζουβάρας γεννήθηκε το 1999 στη Ρόδο και μεγάλωσε στην Αθήνα. Είναι αριστούχος απόφοιτος της Σχολής Χορού της Εθνικής Λυρικής Σκηνής. Κατά τη διάρκεια των σπουδών του συμμετείχε ως χορευτής σε παραγωγές χορού και όπερας της Εθνικής Λυρικής Σκηνής. Έχει συνεργαστεί με χορογράφους όπως ο Δάφνης Κόκκινος, ο Hugo Viera κ.α. Τη σεζόν 2021-22 υπήρξε μέλος της ομάδας χορού του Miskolc Ballet στο Μίσκολτς της Ουγγαρίας. Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια και workshops κλασικού και σύγχρονου χορού στην Ευρώπη. Το 2015 παρακολούθησε το Studio Συγγραφής Θεατρικού Έργου του Εθνικού Θεάτρου. Τις σεζόν 2014-16 πήρε μέρος στο εφηβικό θεατρικό εργαστήρι του Εθνικού Θεάτρου.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6986839387

Email: stathioukos@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2023 – Ιούνιος 2024), με συντονιστή τον Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.



Το θεατρικό έργο *ΣΠΛΑΣΜΕΝΗ ΣΑΡΚΑ* του Στάθη Τζουβάρα διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Σε ένα ιδιότυπο παλαιοπωλείο μία γυναίκα είναι προς πώληση, όπως ακριβώς και τα μεταχειρισμένα έπιπλα που βρίσκονται γύρω της· μία κανονικοποιημένη συνθήκη που δεν προξενεί εντύπωση σε κανέναν. Ένα ζευγάρι με τα δυο τους παιδιά επισκέπτονται το παλαιοπωλείο ως υποψήφιοι αγοραστές και φεύγοντας ξεχνούν πίσω τους το μικρό τους αγόρι. Η παγιωμένη κατάσταση ανατρέπεται από τον ερχομό ενός άντρα, ο οποίος εκδηλώνει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τη γυναίκα-αντικείμενο. Την προσπάθεια του να της αποσπάσει όλες τις απαραίτητες πληροφορίες που χρειάζεται κανείς πριν προβεί σε οποιαδήποτε αγορά, διακόπτει η επιστροφή της οικογένειας που αναζητά το αγόρι που έχασε.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΓΥΝΑΙΚΑ (30-40 ετών) ή (60-70 ετών)
ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ (40-50 ετών) ή (70-80 ετών)
ΜΑΜΑ (35-40 ετών)
ΜΠΑΜΠΑΣ (40-45 ετών)
ΚΟΡΙΤΣΙ (14-16 ετών)
ΑΓΟΡΑΚΙ (5-7 ετών)

Σκηνή 1^η

Τα φώτα ανάβουν. Η σκηνή είναι γεμάτη από μεταχειρισμένα παλιά έπιπλα και είδη σπιτιού. Τα περισσότερα από τα αντικείμενα επί σκηνης είναι ξύλινα. Κάποια είναι στοιβαγμένα το ένα πάνω στο άλλο δίνοντας την αίσθηση μιας μεγαλύτερης «ξύλινης κατασκευής», ενώ άλλα είναι αδέσποτα στον χώρο. Όλα τα αντικείμενα έχουν κάπου δεμένο ένα λεπτό σχοινί, στην άκρη του οποίου υπάρχει ένα μικρό χάρτινο ταμπελάκι. Κάπου στη σκηνή μπροστά υπάρχει ένας μεγάλος δερμάτινος καφέ καναπές. Στη μία άκρη του καναπέ κάθεται η ΓΥΝΑΙΚΑ. Είναι ακίνητη και το βλέμμα της είναι καρφωμένο ευθεία μπροστά. Από το ένα της αυτί κρέμεται ένα ταμπελάκι. Επικρατεί σιωπή. Μπαίνει ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ περιφέρεται αργά μέσα στον χώρο κοιτάζοντας προσεχτικά τα έπιπλα. Κυλώντας αργά τα ακροδάχτυλα του στην επιφάνεια ενός γραφείου εξετάζει την ποιότητα του ξύλου. Βρίσκεται μπροστά σε μια ντουλάπα. Την ανοίγει. Ελέγχει το περιεχόμενό της. Η ντουλάπα είναι άδεια. Ανοίγει τα συρτάρια. Κι αυτά άδεια. Κλείνει την ντουλάπα και συνεχίζει. Φτάνει σε μια συρταριέρα. Ανοίγει ένα συρτάρι. Μένει να κοιτάξει. Από το συρτάρι βγάζει ένα παλιό τραπεζομάντηλο διπλωμένο. Το μυρίζει. Το χαϊδεύει. Το επανατοποθετεί. Ανοίγει και τα υπόλοιπα συρτάρια, αλλά είναι άδεια. Περπατάει λίγο ακόμα. Κοιτάζει το ταμπελάκι ενός τραπεζιού. Και μιας καρέκλας. Κάθεται στην καρέκλα. Ταλαντεύεται για να αποφασίσει αν βολεύεται. Σηκώνεται. Εξετάζει σχολαστικά όποιο αντικείμενο τραβήξει την προσοχή του. Βλέπει την ΓΥΝΑΙΚΑ. Μένει ακίνητος και την παρατηρεί. Την πλησιάζει. Κοντοστέκεται. Βλέπει το ταμπελάκι. Το πιάνει στα χέρια και το κοιτάζει, αλλά αμέσως το αφήνει με μία νευρική κίνηση. Κάθεται στον καναπέ. Την εξετάζει με το βλέμμα του. Έχει αποσβολωθεί. Η ΓΥΝΑΙΚΑ παραμένει εντελώς ακίνητη. Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ πιάνει στα χέρια του την παλάμη της. Μένει για λίγο ακίνητος. Την κοιτάει. Με τον αντίχειρά του σχηματίζει κύκλους γύρω από τον αντίχειρά της. Τους παρακάτω στίχους τους λέει αργά και επιφυλακτικά, χωρίς ρυθμό, σαν να προσπαθεί να τους θυμηθεί.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Έναν κύκλο το σφουγγάρι, έναν κύκλο το μωρό, έναν κύκλο το σκουπάκι,
άλλον κύκλο δεν μπορώ. Έναν κύκλο στο κρεβάτι, ένα τρυφερό φιλάκι, έναν
κύκλο τελευταίο, καληνύχτα, σ' αγαπώ.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ παραμένει ακίνητη και δεν αντιδρά. Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ απιθώνει την
παλάμη της στον καναπέ. Ξαπλώνει στον καναπέ και τοποθετεί το κεφάλι του στα πόδια
της. Κλείνει τα μάτια. Ακούγεται φασαρία απ' έξω. Ανακάθεται ταραγμένος.
Σηκώνεται και φεύγει. Τα φώτα σβήνουν.

Σκηνή 2^η

Τα φώτα ανάβουν. Η σκηνή είναι όπως πριν με τη ΓΥΝΑΙΚΑ στην ίδια θέση. Μπαίνει η ΜΑΜΑ. Μιλάει στο τηλέφωνο.

ΜΑΜΑ

Έλα, αγάπη μου. Ναι, φτάσαμε. Όχι, δεν έχουμε προλάβει να δούμε τίποτα ακόμα, τώρα ήρθαμε. Νοικιάσαμε βανάκι. Ε, πιστεύω θα χωρέσει. Ναι, γι' αυτό σε πήρα βασικά. Θα κανονίσεις εσύ την πληρωμή; Και στα δίνουμε μέσα στην εβδομάδα. Ωραία, ωραία... Έγινε, σ' ευχαριστώ πολύ. Θα σε πάρω το απόγευμα να σου πω τι κάναμε. Έλα, φιλάκια, γεια.

Κλείνει το τηλέφωνο. Μπαίνει ο ΜΠΑΜΠΑΣ. Κοιτάζει γύρω του.

ΜΑΜΑ

Βρήκες πάρκινγκ;

ΜΠΑΜΠΑΣ

Ναι, λίγο πιο κάτω. Με ποιον μιλούσες;

ΜΑΜΑ

Με τη Ζωή. Θα κανονίσει εκείνη την πληρωμή.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Γιατί;

ΜΑΜΑ

Έχει ψωνίσει από 'δω, ξέρει τους ιδιοκτήτες των επίπλων.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Δεν μπορούμε να πληρώσουμε επί τόπου;

ΜΑΜΑ

Δε λειτουργεί έτσι. Τα παιδιά πού είναι;

ΜΠΑΜΠΑΣ

Στο αμάξι, έρχονται.

MAMA

Άφησες τα παιδιά στο αμάξι;

ΜΠΑΜΠΑΣ

Έρχονται σου λέω. Δεν τα κλείδωσα.

MAMA

Πάλι καλά.

Μπαίνει το ΚΟΡΙΤΣΙ και το ΑΓΟΡΑΚΙ. Το ΑΓΟΡΑΚΙ αρχίζει να τρέχει στον χώρο.

MAMA (στο ΑΓΟΡΑΚΙ)

Πρόσεχε, μην πειράξεις τίποτα!

ΚΟΡΙΤΣΙ

Εγώ γιατί ήρθα;

MAMA

Μπορεί να βρεις κάτι να σ' αρέσει.

ΚΟΡΙΤΣΙ

Σε αυτό το αχούρι;

MAMA

Μπορείς να πάρεις κάτι μικρό για το δωμάτιο. Ένα φωτιστικό.

ΚΟΡΙΤΣΙ

Με τι λεφτά;

MAMA

Μην ανησυχείς γι' αυτό.

ΚΟΡΙΤΣΙ

Το κρεβάτι του μικρού πώς θα το πληρώσεις;

MAMA

Η θεία σου.

ΚΟΡΙΤΣΙ

Πάλι;

MAMA

Κόψ' το.

Το ΚΟΡΙΤΣΙ κάθεται δύσθυμο σε μία πολυθρόνα. Οι γονείς αρχίζουν να κοιτάνε τα έπιπλα.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Δε βλέπω τίποτα καλό.

MAMA

Η Ζωή πήρε πολύ ωραία πραγματάκια από 'δω. Θα θέλει ψάξιμο.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Είναι όλα το ένα πάνω στο άλλο.

MAMA

Πρέπει πρώτα να βρούμε ένα κρεβάτι για τον μικρό.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Είσαι σίγουρη ότι είναι καλής ποιότητας;

MAMA

Έτσι είπε η αδερφή σου. Είναι όλα από το ίδιο νεοκλασικό. Πολύ καλά και γερά έπιπλα.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Τότε γιατί είναι παρατημένα;

MAMA

Δεν είναι παρατημένα. Πωλούνται σε γνωστούς και φίλους.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Παλιατζούρες φαίνονται.

ΜΑΜΑ

Είναι παλιά, αλλά ανθεκτικά.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Είναι και μεταχειρισμένα, όμως.

ΜΑΜΑ

Τόσα έχουν αντέξει.

ΚΟΡΙΤΣΙ

Ό,τι είναι παλιό, δεν σημαίνει πως είναι και καλό.

ΜΑΜΑ

Τα παλιά πράγματα έχουν μεγαλύτερη αξία. Κουβαλάνε ιστορίες.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Τα μισά έχουν φουσκώσει από υγρασία.

ΜΑΜΑ

Κάτι θα βρεθεί.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Μήπως να σκαρφαλώσω κάπου να βλέπω καλύτερα;

ΜΑΜΑ

Νομίζω κάτι βλέπω πάνω-πάνω.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Πού;

ΜΑΜΑ

Πάνω απ' τις δυο ντουλάπες.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Κρεβάτι είναι αυτό;

ΜΑΜΑ

Έτσι φαίνεται.

Όλη αυτή την ώρα όσο μιλάνε οι γονείς το ΑΓΟΡΑΚΙ περιπλανιέται στον χώρο και «παίζει» με τα έπιπλα. Ανοίγει το ντουλάπι ενός γραφείου και δοκιμάζει να μπει μέσα. Μετά ανεβαίνει όρθιο πάνω σε μία πολυθρόνα και χοροπηδάει. Στη συνέχεια, δοκιμάζει να ανέβει πάνω σε ένα γραφείο. Οι γονείς δεν το παρατηρούν.

ΜΑΜΑ

Πρέπει ν' ανέβουμε.

Η ΜΑΜΑ ετοιμάζεται να σκαρφαλώσει.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Μισό, περίμενε.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ αρχίζει να σκαρφαλώνει στην «ξύλινη κατασκευή». Βλέπει το κρεβάτι.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Κρεβάτι είναι.

Κατεβαίνει.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Και πώς θα το κατεβάσω από 'κει;

ΜΑΜΑ

Θα το τραβήξουμε.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Είναι πολύ βαρύ.

ΜΑΜΑ

Εύκολο είναι, δε θέλει βιασύνη. Θα πας να το σπρώξεις από την άλλη πλευρά και σιγά-σιγά θα το κατεβάσω εγώ από εδώ.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Κι άμα πέσει;

ΜΑΜΑ

Θα το κρατήσω.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Όχι, όχι. Άκου να σου πω τι θα κάνουμε. Θα πας εσύ από την άλλη να το σπρώξεις, θα το κρατήσω εγώ από εδώ και όταν έχει κατέβει σχεδόν το μισό θα με αφήσεις να το κατεβάσω εγώ αργά-αργά.

Στο μεταξύ, το ΑΓΟΡΑΚΙ βλέπει τη ΓΥΝΑΙΚΑ, η οποία παραμένει ακίνητη. Την περιεργάζεται αποροφημένο. Την πλησιάζει επιφυλακτικά. Την κοιτάει έντονα περιμένοντας την αντίδρασή της. Μετά από λίγο, απλώνει το χέρι του και την ακουμπάει απαλά στον ώμο. Η ΓΥΝΑΙΚΑ δεν αντιδρά. Αργά γλιστράει την παλάμη του σε όλο της το χέρι μέχρι που φτάνει στη δική της παλάμη. Παρακολουθεί τη διαδρομή που διασχίζει το χέρι του με μεγάλη προσήλωση. Όταν φτάσει στην παλάμη της, σφίγγει αργά το χέρι του στο δικό της. Περιμένει κάποια αντίδραση, αλλά η ΓΥΝΑΙΚΑ δεν αντιδρά. Η ΜΑΜΑ βλέπει το ΑΓΟΡΑΚΙ και πλησιάζει.

ΜΑΜΑ

Δεν σου είπα να μην πειράζεις τα πράγματα; Πρόσεχε, θα σπάσεις τίποτα και θα χουμε άλλα. (στο ΚΟΡΙΤΣΙ) Μπορείς σε παρακαλώ να προσέχεις για λίγο τον αδερφό σου μέχρι να κάνουμε με τον πατέρα σου αυτή τη δουλειά;

Το ΚΟΡΙΤΣΙ σηκώνεται βαριεστημένο και πλησιάζει.

ΚΟΡΙΤΣΙ (στο ΑΓΟΡΑΚΙ)

Κάτσε εδώ.

Κάθονται και τα δύο στον καναπέ δίπλα στη ΓΥΝΑΙΚΑ.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Ωραίος καναπές αυτός.

ΜΑΜΑ

Τι;

ΜΠΑΜΠΑΣ

Λέω: ωραίος καναπές αυτός.

ΜΑΜΑ

Ο καναπές;

ΜΠΑΜΠΑΣ

Φαίνεται σχετικά καινούργιος.

ΜΑΜΑ

Αυτό το χρώμα...

ΜΠΑΜΠΑΣ

Κι άνετος.

ΜΑΜΑ

Ιδιαίτερο καφέ.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Αυτό το δέρμα φαίνεται πολύ μαλακό. Πολυτελές...

ΜΑΜΑ

Δύσκολο να το συνδυάσεις.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Και μυρίζει τέλεια.

ΜΑΜΑ

Ίσως με κάποιο κάλυμμα.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Θα πήγαινε στο σαλόνι.

Η ΜΑΜΑ κάθεται στον καναπέ για να τον δοκιμάσει. Κάθεται και ο ΜΠΑΜΠΑΣ. Ταλαντεύονται δεξιά και αριστερά για να βολευτούν. Η ΓΥΝΑΙΚΑ παραμένει ακίνητη στην άκρη του καναπέ.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Ποιος τόλμησε να πετάξει τέτοιο καναπέ;

ΜΑΜΑ

Λες να είναι ακριβός;

Ψάχνει το ταμπελάκι του καναπέ. Το βρίσκει και το κοιτάει.

ΜΑΜΑ

Διακόσια. Πολύ καλά για καναπέδες.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Να τον πάρουμε;

ΜΑΜΑ

Θα χωρέσουν όλα στο βανάκι;

ΜΠΑΜΠΑΣ

Μπορούμε να έρθουμε κι αύριο.

ΚΟΡΙΤΣΙ

Τι θα γίνει με το κρεβάτι;

ΜΑΜΑ

Ναι, πάμε.

Οι γονείς σηκώνονται. Πηγαίνουν ο ένας από τη μία πλευρά της «ξύλινης κατασκευής» και η άλλη από την άλλη. Η ΜΑΜΑ παίρνει μια καρέκλα τραπεζαρίας και ανεβαίνει πάνω της.

ΜΑΜΑ

Έτοιμος;

ΜΠΑΜΠΑΣ

Ξεκίνα.

Η ΜΑΜΑ αρχίζει να σπρώχνει το κρεβάτι που βρίσκεται πάνω στις δύο ντουλάπες.

ΜΑΜΑ

Κουνιέται καθόλου;

ΜΠΑΜΠΑΣ

Βάλε λίγο δύναμη.

Σπρώχνει πιο δυνατά. Σιγά-σιγά το κρεβάτι αρχίζει να γλιστράει προς την άλλη πλευρά και να εξέρχεται.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Κάτι γίνεται.

Η ΜΑΜΑ συνεχίζει να σπρώχνει. Το κρεβάτι αρχίζει να βγαίνει όλο και περισσότερο προς τα έξω.

ΜΑΜΑ

Τράβα το κι εσύ λίγο.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ υπακούει. Το κρεβάτι αρχίζει να γέρνει προς το μέρος του, του κρατάει αντίσταση να μην πέσει.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Εντάξει-εντάξει, σταμάτα τώρα.

ΜΑΜΑ

Εντάξει;

ΜΠΑΜΠΑΣ

Ναι, το έχω.

Η ΜΑΜΑ κατεβαίνει από την καρέκλα. Πηγαίνει από την άλλη πλευρά.

ΜΑΜΑ

Προσεχτικά.

Ο ΜΠΑΜΠΛΑΣ το τραβάει κι άλλο. Πλέον έχει βγει σχεδόν όλο. Η ΜΑΜΑ περνάει κάτω από το κρεβάτι και το σηκώνει από την άλλη άκρη του. Το κατεβάζουν αργά και το ακουμπούν απαλά στο πάτωμα. Το κοιτάνε.

ΜΠΑΜΠΛΑΣ

Λίγο στενό είναι.

ΜΑΜΑ

Δεν χρειαζόμαστε μεγαλύτερο.

ΜΠΑΜΠΛΑΣ

Παμπάλαιο φαίνεται. Πόσο κάνει;

Κοιτάνε ταμπελάκι.

ΜΑΜΑ

Μια χαρά.

ΜΠΑΜΠΛΑΣ

Πολύ φθηνό. Μήπως είναι χαλασμένο;

Φυσάνε και σκουπίζουν τη σκόνη. Το αγγίζουν εξεταστικά. Το πασπατεύουν για να ελέγξουν την ποιότητά του.

ΜΑΜΑ

Το ξύλο είναι πολύ καλό. Και ωραίο χρώμα. Θα ταιριάζει με τον γαλάζιο τοίχο στο δωμάτιο. (στο ΑΓΟΡΑΚΙ) Έλα να δεις.

Το ΑΓΟΡΑΚΙ σηκώνεται και πλησιάζει το κρεβάτι.

ΜΑΜΑ

Ωραίο δεν είναι;

Το ΑΓΟΡΑΚΙ νεύει καταφατικά.

ΜΠΑΜΠΛΑΣ

Είναι ανθεκτικό, όμως;

ΜΑΜΑ

Κοπάννα το να δεις.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Κι αν το 'χει φάει το σαράκι; Ποιος ξέρει πόσον καιρό είναι εδώ μέσα αυτά τα έπιπλα.

ΜΑΜΑ

Ένα κομοδίνο που πήρε η Ζωή ήταν σε άριστη κατάσταση.

ΑΓΟΡΑΚΙ

Μπαμπά, τι είναι το σαράκι;

ΜΠΑΜΠΑΣ

Το σαράκι, αγόρι μου, είναι ένα μικρό έντομο, σαν σκουληκάκι, που του αρέσει πάρα πολύ το ξύλο. Κι όταν βρίσκει ένα νόστιμο ξύλο, σαν αυτό εδώ, αρχίζει να το τρώει δημιουργώντας πολλές μικρές τρύπες, σαν πληγές. Και σιγά-σιγά έρχονται κι άλλα πολλά τέτοια σαράκια που εισχωρούν βαθιά στο έπιπλο και το τρώνε από μέσα. Κι όσο πιο βαθιά μπαίνουν τόσο το ξύλο χαλάει. Μέχρι που γίνεται πια πολύ αδύναμο και δεν αντέχει.

ΜΑΜΑ

Μόνο που το δικό σου κρεβάτι είναι μια χαρά. Δεν έχει ούτε σαράκι, ούτε τίποτα. Γι' αυτό θα το πάρουμε.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Πάντως, ένα χέρι βάψιμο το θέλει σίγουρα. Έχει ξεθωριάσει το χρώμα του. Θα το περάσω το Σαββατοκύριακο.

ΜΑΜΑ

Πρέπει, όμως, να χρησιμοποιήσεις την ίδια απόχρωση. Διαφορετικά, θα χαλάσει όλο.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Ένα καφέ.

ΜΑΜΑ

Όχι οποιοδήποτε καφέ. Να είσαι ακριβής.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Εντάξει.

MAMA

Πήγαινε τώρα να φέρεις το βανάκι εδώ απ' έξω να το φορτώσουμε.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ βγαίνει. Η ΜΑΜΑ περιεργάζεται το κρεβάτι.

ΚΟΡΙΤΣΙ

Πείνασα, πότε θα φύγουμε;

MAMA

Τώρα, σε λίγο.

Παύση.

ΚΟΡΙΤΣΙ

Δεν ψάχνει, ξέρεις.

Παύση.

ΚΟΡΙΤΣΙ

Λέει ότι ψάχνει, αλλά όλη μέρα κάθεται.

MAMA

Το ξέρω.

ΚΟΡΙΤΣΙ

Γιατί δε λες κάτι;

Το ΑΓΟΡΑΚΙ πάει κρυφά να σκαρφαλώσει σε ένα κομοδίνο. Κατά λάθος, ρίχνει στο πάτωμα ένα γυάλινο κόκκινο βάζο. Το βάζο σπάει. Η ΜΑΜΑ τρέχει πανικόβλητη προς το μέρος του παιδιού και το τραβάει απότομα από το χέρι. Ταυτόχρονα, η ΓΥΝΑΙΚΑ γυρίζει το κεφάλι της για να δει τι έγινε. Μετά από λίγο επιστρέφει στην αρχική της θέση. Δεν την παρατηρεί κανείς παρά μόνο το ΚΟΡΙΤΣΙ.

MAMA

Τι έκανες;! Πρόσεχε, πρόσεχε μην τα πατήσεις! Γιατί ανέβηκες εκεί πάνω; Τι σου είπα πριν; Άντε να τα μαζεύω τώρα!

Η ΜΑΜΑ αρχίζει να κλαίει αλλόκοτα. Μπαίνει ο ΜΠΛΑΜΠΛΑΣ.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Τι έπαθες;

ΜΑΜΑ

Θρύψαλα έγινε! (επιθετικά) Γιατί δεν μ' ακούς;!

Το ΑΓΟΡΑΚΙ στέκεται και την κοιτάζει παραξενευμένο.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Εντάξει, δεν πειράζει. Δεν είναι κανείς εδώ. Άσ' τα όπως είναι και πάμε να φύγουμε.

*Η ΜΑΜΑ παίρνει μια βαθιά ανάσα. Πλησιάζει το κρεβάτι. Ακολουθεί το ΚΟΡΙΤΣΙ.
Το ΑΓΟΡΑΚΙ μένει ακίνητο να τους κοιτάζει.*

ΜΠΑΜΠΑΣ

Να το καθαρίσεις τώρα που θα το πάμε σπίτι. Μέσ' τη βρώμα είναι.

ΜΑΜΑ

Εγώ όλη μέρα δουλεύω. Να το καθαρίσεις εσύ που κάθεςαι.

Παύση. Ο ΜΠΛΑΜΠΛΑΣ παίρνει φόρα και κλοτσάει με δύναμη το κρεβάτι. Σιωπή.

ΜΠΑΜΠΑΣ (στο ΚΟΡΙΤΣΙ)

Πάρε τον αδερφό σου και πηγαίνετε στ' αμάξι.

Τα παιδιά υπακούν. Βγαίνουν. Παύση.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Μην με ξανά υποτιμήσεις μπροστά στα παιδιά!

ΜΑΜΑ

Τι λες;

ΜΠΑΜΠΑΣ

Όλη μέρα, απ' το πρωί το κάνεις!

MAMA

Γιατί εσύ τι κάνεις; Γελοιοποιείσαι προσπαθώντας να φανείς χρήσιμος. Αν θες να είσαι χρήσιμος, βρες μια δουλειά.

Παύση. Κοντοστέκονται. Μένουν σιωπηλοί. Σηκώνουν το κρεβάτι από τις δύο άκρες και βγαίνουν από τη σκηνή. Σιωπή. Μπαίνει το ΑΓΟΡΑΚΙ, ανοίγει μια ντουλάπα και κρύβεται μέσα. Μπαίνει η ΜΑΜΑ. Μιλάει στο τηλέφωνο.

MAMA

Έλα, αγάπη μου. Τώρα φεύγουμε. Ναι, το πήραμε. Θα σου στείλω σε φωτογραφία το ταμπελάκι. Τα γράφει πάνω όλα. Τον κωδικό, την προέλευση, την ημερομηνία κατασκευής, το είδος του ξύλου, όλα. Γράφει και την τιμή. Α, επίσης, να σου πω: σπάσαμε ένα βάζο. Ο μικρός, δηλαδή. Διέφυγε της προσοχής μου και δεν τον πρόλαβα. Θα ενημερώσεις τους ιδιοκτήτες; Κι αν είναι πες τους να το χρεώσουν κι αυτό. Ναι, γυάλινο ήταν, το χρώμα του είναι ένα περίεργο κόκκινο, λίγο ιριδίζον, ήταν πάνω σε ένα κομοδίνο, θα καταλάβουν νομίζω. Θα τους το πεις; Ευχαριστώ πολύ. Σου στέλνω τη φωτογραφία μόλις πάω σπίτι.

Κλείνει το τηλέφωνο και βγαίνει από τη σκηνή. Τα φώτα σβήνουν.

Σκηνή 3^η

Τα φώτα ανάβουν. Η ΓΥΝΑΙΚΑ είναι στην ίδια θέση. Το ΑΓΟΡΑΚΙ βγαίνει από την ντουλάπα. Αργά πλησιάζει τη ΓΥΝΑΙΚΑ και στέκεται δίπλα της. Η ΓΥΝΑΙΚΑ κρατάει ακόμα την αδιατάρακτη όψη της. Το ΑΓΟΡΑΚΙ την ακουμπάει με το δείκτη στο χέρι. Περιμένει για λίγο αντίδραση, αλλά τίποτα. Με το δακτυλάκι του αρχίζει να σχηματίζει γραμμές στο δέρμα της. «Ζωγραφίζει» όλο της το χέρι. Στην αρχή αργά και στη συνέχεια πιο γρήγορα. Σχηματίζει ραγδαία επιταχυνόμενους κύκλους. Σταμάτα. Την κοιτάει. Πάλι τίποτα. Μετά περνάει τα δάκτυλά του στα μαλλιά της. Την χαϊδεύει άγαρμπα και αλλόκοτα. Δεν έχει αρκετή δύναμη για να εισχωρήσει βαθιά στην ρίζα των μαλλιών. Και με τα δυο του χέρια αρχίζει να πιέζει τα δάχτυλά του στο κρανίο της. Μοιάζει λίγο σαν να την λούζει. Με γρήγορες κινήσεις της χαλάει τα μαλλιά. Στέκεται από πίσω της. Σκαρφαλώνει στην πλάτη του καναπέ και ανεβαίνει στους ώμους της. Αργά γλιστράει πάνω στο στέρνο της και προσγειώνεται στα πόδια της. Κυλιέται πάνω στο σώμα της σαν σκυλί. Τρίβει το κεφάλι του στο στήθος της. Περνάει τα χέρια του γύρω από τον λαιμό της και κρεμείται. Μένει για λίγο εκεί. Προσπαθεί να σκαρφαλώσει πάνω στο κεφάλι της πιέζοντας δυνατά με τις παλάμες του σε διάφορα μέρη του σώματος της, αλλά αποτυγχάνει και πέφτει. Μένει να την κοιτάζει. Βάζει τα δάχτυλά του στο στόμα της. Η ΓΥΝΑΙΚΑ δεν αντιδρά. Το ΑΓΟΡΑΚΙ χαμογελάει. Ψηλαφίζει τα δόντια της και το εσωτερικό του στόματός της. Γελάει. Βλέπει το ταμπελάκι. Κατεβαίνει από τα πόδια της και στέκεται δίπλα της όρθιο πάνω στον καναπέ. Βγάζει το ταμπελάκι από το αυτί της. Το κοιτάει. Το τσαλακώνει και το βάζει στην τσέπη του. Περιμένει αντίδραση, αφού ξέρει ότι έκανε κάτι κακό. Αλλά τίποτα. Την χτυπάει ελαφρά στο χέρι. Χαμογελάει. Την ξαναχτυπάει. Γελάει. Την χτυπάει λίγο πιο δυνατά. Γελάει. Την χτυπάει. Την χτυπάει δυνατά. Γελάει πιο πολύ. Την χτυπάει πιο δυνατά. Και πιο δυνατά. Το γέλιο εντείνεται. Την χτυπάει ξανά. Πιο δυνατά. Ακόμα πιο δυνατά. Το γέλιο έχει γίνει διαπεραστικό. Τα χτυπήματα δυνατότερα. Όλο αυτό μετατρέπεται σε έναν σύντομο εκστατικό παροξυσμό. Κάποια στιγμή η ΓΥΝΑΙΚΑ του πιάνει το χέρι από τον καρπό χωρίς να το κοιτάει. Το ΑΓΟΡΑΚΙ αιφνιδιάζεται. Προσπαθεί να απελευθερωθεί από τη λαβή της, αλλά δεν τα καταφέρνει. Συνοφρυώνεται. Ξαναπροσπαθεί πιο έντονα. Αποτυγχάνει. Μουγκρίζει. Λίγο αργότερα ηρεμεί. Η ΓΥΝΑΙΚΑ αφήνει το χέρι του. Το ΑΓΟΡΑΚΙ κάθεται σκυθρωπό να την κοιτάζει. Τα φώτα σβήνουν.

Σκηνή 4^η

Τα φώτα ανάβουν. Η ΓΥΝΑΙΚΑ βρίσκεται στην ίδια θέση. Το βάζο επίσης. Το ΑΓΟΡΑΚΙ δεν φαίνεται πουθενά. Μπαίνει ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. Περπατάει προς τη ΓΥΝΑΙΚΑ. Κάθεται δίπλα της. Πιάνει το χέρι της. Η συμπεριφορά του είναι εντελώς διαφορετική από την πρώτη σκηνή. Οι κινήσεις του είναι πολύ πιο σύντομες και χαλαρές. Την κοιτάει. Η έκφρασή του αλλάζει. Κοιτάει με απορία το αυτί της. Τραντάζεται ολόκληρος. Αφήνει το χέρι της και πλησιάζει το αυτί της. Το εξετάζει προσεχτικά. Ταράζεται. Τσεκάρει το άλλο αυτί. Ταράζεται κι άλλο. Αρχίζει να ψάχνει στον καναπέ. Με τα δάκτυλά του ψηλαφεί τις σχισμές του καναπέ. Σηκώνεται. Απαλά σπρώχνει την ΓΥΝΑΙΚΑ για να κοιτάξει καλύτερα. Την μετακινεί με τα χέρια του ελάχιστα για να ελέγξει τον υπόλοιπο καναπέ. Ψάχνει στο πάτωμα. Σκύβει για να βλέπει καλύτερα. Ξαπλώνει και κοιτάζει κάτω από τον καναπέ. Σηκώνεται. Φαίνεται νευρικός. Δεν ξέρει ακριβώς τι να κάνει. Οι κινήσεις του είναι σπασμωδικές. Ξαναελέγχει το πάτωμα. Τσεκάρει να δει αν κάποια από τα άλλα έπιπλα έχουν ταμπελάκια. Αφού σιγουρευτεί ότι τα ταμπελάκια υπάρχουν ακόμα, επιστρέφει κοντά στον καναπέ. Κάθεται. Την κοιτάζει. Μιλάει νευρικά.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Πού είναι;

Παύση.

Το πήρε κάποιος;

Παύση.

Κάπου πρέπει να είναι.

Παύση.

Το πήρες εσύ;

Παύση.

Πες κάτι. Πες ό,τι θες

Παύση.

Μπορείς να μου πεις ό,τι θες.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Κάθε μεσημέρι, περίπου στις δύο, μια ηλιαχτίδα περνάει από το παράθυρο. Με πετυχαίνει ακριβώς στο ύψος των ματιών και με τυφλώνει. Μπορεί να διαρκέσει τρία ή πέντε λεπτά, ανάλογα την εποχή, αλλά πάντα, είτε λίγο είτε πολύ, τα μάτια μου δακρύζουν.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Γιατί δεν τα κλείνεις;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Μ' αρέσει.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Σ' αρέσει που δακρύζεις;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Το καλοκαίρι είναι σίγουρα πιο δύσκολο.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Ναι, το καλοκαίρι καίει ο ήλιος.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Θολώνει η όρασή μου. Χρειάζεται σίγουρα λίγο χρόνο να επανέλθει.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Έτσι είναι όταν κοιτάς τον ήλιο για πολλή ώρα.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Δεν τον κοιτάζω εγώ.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Γιατί δεν αλλάζεις θέση;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ούτε εκείνος αλλάζει. Μένει πάντα σταθερός.

Παύση. Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ σηκώνεται.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Ξέρεις κάτι για το ταμπελάκι;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Σαν τι;

Πάυση.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Ξέρεις τι έγραφε πάνω;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Αφού το κοιτάζεις.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δεν είδα κάτι.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Δε θυμάσαι;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Το άφησα αμέσως.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Γιατί;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Θυμάμαι μόνο το σύμβολο του ευρώ. Μόλις το διάβασα το άφησα αμέσως. Μπορεί να έπιασε και κάτι άλλο το μάτι μου, αλλά δυσκολεύομαι να θυμηθώ.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Μπορεί να σου έρθει.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Θέλω να μάθω.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ό,τι χρειάζεται, το έχεις ήδη μάθει.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δικαιούμαι να ξέρω.

Παύση. Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ κάθεται δίπλα της.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Από πού είσαι;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Από ένα νεοκλασικό.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Θυμάσαι να ταξιδεύεις;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Όχι και μεγάλο ταξίδι.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Αν ήταν μακρινό θα το θυμόσουν. Τα μακρινά ταξίδια είναι κουραστικά. Και επικίνδυνα.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Όχι, σίγουρα από κάπου κοντά.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Τι αναμνήσεις έχεις από αυτό το ταξίδι;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Θυμάμαι τότε που κοιτάζες επίμονα εκείνον τον νεαρό με τα γαλάζια μάτια. Περπατούσες στον δρόμο κι ένας εικωφαντικός επαναλαμβανόμενος ήχος σου χαλούσε την ηρεμία.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Τι;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Εκείνο το παιδί με το χλωμό δέρμα. Πέρασε δίπλα σου λίγο γρήγορα κι εσύ έβαλες αντανάκλαστικά το χέρι στην τσέπη. Έσταζε. Όταν κοιτάζεις λίγο καλύτερα κατάλαβες πως μάλλον ήταν αίμα.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δεν καταλαβαίνω.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Κοιτάζεις μπροστά και τα αυτιά σου αντιστάθηκαν στον ήχο. Συνέχισες κανονικά, αλλά αυτό το γαλάζιο βλέμμα αποτυπώθηκε τόσο ζωντανό στο μυαλό σου.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δεν ξέρω για ποιο πράγμα μιλάς.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Καμιά φορά ακόμα εμφανίζεται και σε κοιτάει ικετευτικά. Γιατί τόσο ικετευτικά;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δεν βγάζουν κανένα νόημα αυτά που λες. Γιατί δεν απαντάς σε αυτό που σε ρωτάω;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Αυτό κάνω.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δεν το κάνεις. Λες ασυναρτησίες. Αιατάληπτα πράγματα.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Αυτά θυμάμαι.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Πώς γίνεται να θυμάσαι κάτι που δεν έχει συμβεί; Άλλη μια φορά έχω έρθει εδώ και ήμουν μόνος. Άλλο μνήμη κι άλλο φαντασία.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Είχε ματώσει και σε κοιτούσε και-

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Εντάξει, σταμάτα τώρα, φτάνει.

Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ σηκώνεται. Κοντοστέκεται.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Μην ταράζεσαι.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Απλά θέλω να απαντήσεις στην ερώτησή μου. Κι εσύ, προφανώς, υπειφεύγεις.

Κάτι του τραβάει στην προσοχή. Κάνει μερικά βήματα. Κοιτάει. Πλησιάζει τα σπασμένα γυαλιά του βάζου. Στέκεται πάνω από τα θρύψαλα.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Τι έγινε εδώ;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Έσπασε ένα βάζο.

Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ περιεργάζεται τα κομμάτια του βάζου.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Ιδιαίτερο βάζο.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Όμορφο.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Κι αυτό το χρώμα... σαν...

Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ γονατίζει πάνω από το σπασμένο βάζο.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Περίεργο.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Σαν...

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ιδιδιζον.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

...σάρκα.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Τι;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Σαν σάρκα. Το χρώμα του ωμού κρέατος

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ναι... σαν σπασμένη σάρκα.

Πάυση.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Κρίμα. Πρέπει να ήταν ωραίο βάζο.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ήταν.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Ποιος το έσπασε;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ένα αγόρι.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Μικρό;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ναι, πολύ μικρό. Σχεδόν μικροσκοπικό.

Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ *σηκώνεται.*

ΓΥΝΑΙΚΑ

Καθάρισέ τα.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Τι;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Μάζεψε τα γυαλιά.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Γιατί;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Είναι επικίνδυνο.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Μα, δεν το έσπασα εγώ.

ΓΥΝΑΙΚΑ (*επιτακτικά*)

Σκούπισέ τα.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Γιατί κάνεις έτσι; Κάποιος θα τα μαζέψει.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Καθάρισε τα γυαλιά.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Όχι, δεν τα καθαρίζω. Δεν τα έκανα εγώ.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Κουνήσου και μάζεψέ τα.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δεν κάνω τίποτα.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Μάζεψέ τα!

Την πλησιάζει.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Σταμάτα.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Καθάρισέ τα!

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Σιάσε!

Παύση. Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ κάθεται στον καναπέ μακριά από τη ΓΥΝΑΙΚΑ. Προσπαθεί να ηρεμήσει. Η ΓΥΝΑΙΚΑ παραμένει εντελώς ψύχραιμη, σχεδόν ανέκφραστη. Παύση. Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ πλησιάζει τη ΓΥΝΑΙΚΑ.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Μπορώ να σε αγγίξω;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Τι;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Μπορώ;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Τι ερώτηση είναι αυτή;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δεν θες;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Περιττή.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Γιατί;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Παράλογη, για την ακρίβεια.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δεν καταλαβαίνω.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Εσύ θυμάσαι;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Τι πράγμα;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Θυμάσαι;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Τι αν θυμάμαι;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Έχεις μνήμη;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Ναι. Όπως όλοι.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Τι είδους μνήμη; Ειδητική;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Όχι, δεν νομίζω.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Άρα βραχυπρόθεσμη;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δεν το έχω σκεφτεί ποτέ.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Θυμάσαι καλά; Ή δυσκολεύεσαι να ανακαλέσεις;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δεν ξέρω. Θυμάμαι όπως όλος ο υπόλοιπος κόσμος. Τι έκανα σήμερα, τι πρέπει να κάνω αύριο ή κάτι που μου έκανε εντύπωση. Κι άμα πρέπει να θυμηθώ κάτι αρκετά παλιό απλά χρειάζομαι λίγο χρόνο.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Πόσο χρόνο;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δεν ξέρω, δευτερόλεπτα. Λεπτά. Αναλόγως πόσο πίσω πρέπει να ανατρέξω.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Άρα δεν δυσκολεύεσαι.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Όχι.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Γιατί θες να με αγγίζεις;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Για να διαπιστώσω κάτι.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Κάτι που δεν διαπίστωσες την προηγούμενη φορά;

Παύση.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Απλά είναι κάποια πράγματα που πρέπει να μάθω. Όπως όλοι οι άνθρωποι, έτσι κι εγώ, δικαιούμαι να πληροφορηθώ. Μόνο έτσι-

Κόβει τη ροή του λόγου του. Παύση.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Πάντως, άμα δεν θέλεις να σε αγγίξω δεν πειράζει.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Τι πήγες να πεις;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Τίποτα.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Αισθάνθηκα ότι κάτι ήθελες να πεις. Πήρες ανάσα σαν να ήθελες να συνεχίσεις. Οι ώμοι σου σηκώθηκαν ελάχιστα όπως όταν ξεκινάμε μία πρόταση.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Όχι, λάθος κατάλαβες.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ίσως το ψιθύρισες.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Γιατί να ψιθυρίσω;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Επειδή ντρέπεσαι.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δεν ντρέπομαι.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Όπως ψιθυρίζεις το «σ' αγαπώ».

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Τι;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Το ψιθυρίζεις στον σύντροφό σου. Για να μην σε ακούσουν να το λες.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Ποιοι να μην μ' ακούσουν;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Πόσο οδυνηρό πρέπει να είναι για εκείνον; Απ' όλες τις λέξεις, επιλέγεις να ψιθυρίσεις μονάχα αυτήν.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Πάλι τα ίδια;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Από ντροπή.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Σου είπα: δεν καταλαβαίνω τι λες.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ίσως και τώρα να ντρέπεσαι. Γι' αυτό σταμάτησες την πρόταση.

Παύση. Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ ξαπλώνει στον καναπέ και ακουμπάει το κεφάλι του στα πόδια της ΓΥΝΑΙΚΑΣ. Μένουν για λίγη ώρα έτσι.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Θα μπορούσα να μείνω για πάντα εδώ.

Τα φώτα σβήνουν.

Σκηνή 5^η

Η ΓΥΝΑΙΚΑ κάθεται στον καναπέ. Δίπλα της κάθεται το ΑΓΟΡΑΚΙ. Η ΓΥΝΑΙΚΑ κρατάει στα χέρια της την παλάμη του ΑΓΟΡΙΟΥ και με τον αντίχειρά της σχηματίζει κύκλους γύρω από τον αντίχειρά του. Αυτή τη φορά η απαγγελία είναι αβίαστη και ρυθμική.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Έναν κύκλο το σφουγγάρι, ένα κύκλο το μωρό, έναν κύκλο το σκουπάκι, άλλον κύκλο δεν μπορώ.

Το ΑΓΟΡΑΚΙ γελάει.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ένα κύκλο στο κρεβάτι, ένα τρυφερό φιλάκι, έναν κύκλο τελευταίο, καληνύχτα, σ' αγαπώ.

Το ΑΓΟΡΑΚΙ γελάει εντονότερα.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Έναν κύκλο στο γραφείο, πόσο θέλω μια αγκαλιά, έναν κύκλο στο τραπέζι, κι άλλον έναν στα κρυφά.

Το ΑΓΟΡΑΚΙ γελάει πιο ηχηρά.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Έναν κύκλο στο σιοτάδι, για να φτάσω στο κενό, άλλον έναν στην καρδούλα, καληνύχτα.

Το ΑΓΟΡΑΚΙ γελάει υστερικά.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Σ' αγαπώ.

Τα φώτα σβήνουν. Το γέλιο συνεχίζει να αντηχεί.

Σκηνή 6^η

Τα φώτα ανάβουν. Η ΓΥΝΑΙΚΑ κάθεται στο ίδιο σημείο, μόνο που τώρα γέρνει το κεφάλι της προς τα πίσω και το ακουμπάει στην πλάτη του καναπέ. Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ στέκεται όρθιος από πάνω της. Βάζει κάποια αντικείμενο στο στόμα της ΓΥΝΑΙΚΑΣ, ενώ ταυτόχρονα τα μετράει. Πρόκειται για αντικείμενα καθημερινής χρήσης, θα μπορούσαν να είναι: κλειδιά, πορτοφόλι, αναπτήρας κτλ.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

3...

Βάζει άλλο ένα.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

4...

Βάζει άλλο ένα.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

5...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ στρίβει και γέρνει το κεφάλι της δεξιά. Τα αντικείμενα πέφτουν από το στόμα της και προσγειώνονται όλα μαζί στο πάτωμα, μοιάζει σαν να τα φτύνει/ξερνάει.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Πέντε. Πολύ καλύτερα. Δύο παραπάνω από την προηγούμενη φορά. Αλλά πρέπει να είμαι προσεχτικός.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Με μένα;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δεν πρέπει να το παρακάνω.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Τότε πώς θα μάθεις;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Μου είναι αρκετό.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Το πέντε;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Το πέντε για το στόμα.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ακούγεται λίγο.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Μπορεί, αλλά αυτό αντέχεις για τώρα. Σίγουρα η εξάσκηση πάντα φέρνει βελτίωση, αλλά αυτό είναι κάτι που θα πάρει χρόνο.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Δεν έχεις χρόνο;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Όχι, δεν έχω.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Είπες ότι θα μπορούσες να κάτσεις για πάντα εδώ.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Ναι, το είπα.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Άρα ο χρόνος σου ανήκει.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Τι σκέψη είναι αυτή;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ανόητη;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Αλαζονική. Σε κανέναν δεν ανήκει ο χρόνος.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Τότε γιατί το είπες;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Είναι κάτι που λες, δεν το εννοείς.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Άρα είναι ψέμα.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Όχι, δεν είναι. Εκείνη τη στιγμή το νιώθεις, το λες, αλλά ποτέ δεν το εννοείς.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ξαναδοκίμασε.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δεν χρειάζεται.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Πειραματίσου λίγο. Νομίζω μπορώ και καλύτερα.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δεν χρειάζεται, το πέντε είναι ικανοποιητικό. Πρέπει να προχωρήσουμε.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Μπορεί άμα τα βάλεις με τη σωστή σειρά να περισσέψει χώρος για περισσότερα.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Ο χώρος είναι υπεραρκετός.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Δεν το πιστεύεις αυτό. Χρειάζεσαι κι άλλο.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Έμαθα αυτό που ήθελα.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ξαναδοκίμασε.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Γιατί επιμένεις;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Εάν τα στριμώχνεις πρόχειρα, πάντα θα πέφτουν.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Μην το αναλύσουμε άλλο. Το πέντε είναι μια χαρά.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ενώ αν τα ταχτοποιήσεις μεθοδικά μπορεί να βρεις τον τρόπο να τα χωρέσεις όλα μαζί.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Αυτό θα πάρει χρόνο.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Γιατί, βιάζεσαι;

Παύση.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Υπάρχουν κι άλλα πράγματα που πρέπει να μάθω.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Πρέπει να τα μαθαίνεις σωστά, όμως.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δεν μπορώ να χρονοτριβώ διαρκώς.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Οφείλεις να ξέρεις τι μπορώ να αποθηκεύσω μέσα μου, πόσο χώρο διαθέτω. Αλλιώς συνεχώς τα πράγματα σου θα πέφτουν, δεν θα μπορείς να τα κουβαλάς συνέχεια, θα τρέχεις να τα μαζεύεις, μέχρι που θα βαρεθείς και θα κουραστείς και θα τα αφήσεις να σε πλημμυρίσουν, θα σε πατάνε στο στήθος και το βάρος τους θα σε πνίξει, ενώ κανείς δεν θα μπορεί να σε ακούσει μέσα από όλα αυτά τα αντικείμενα που θα σε έχουν πλακώσει, η φωνή σου θα μοιάζει σαν ανοιξιιάτικη αστική μελωδία, όπως ένα περιστέρι ή ένα περιπολικό ή το βογγητό μιας γάτας ή ένας βιασμός ή το πλατσούρισμα της μπότας σου στα ούρα ενός άστεγου. Όπως τότε που πάτησες με το πόδι σου εκείνη τη σύριγγα και την έσπασες. Ο ήχος ήταν τόσο απολαυστικός. Όπως κάθε ήχος που βγαίνει όταν πατάς κάτι με το παπούτσι σου. Λες πως το έκανες κατά λάθος και πως μετανιώνεις, αλλά τους σιχαίνεσαι κατά βάθος. Ήθελες να νιώσεις για λίγο ήρωας, ότι σιοτώνεις την κακουχία και την νοσηρότητα της κοινωνίας, ότι παίρνεις τα πράγματα στα χέρια σου και εξαλείφεις την αρρώστια. Ήξερες τη σημασία της σύριγγας, αλλά την πάτησες μπροστά στα μάτια της για να την εξευτελίσεις περισσότερο. Δεν σε κατηγορείς, απλά δεν θέλεις να είσαι και ο μεγαλύτερος μαλάκας, οπότε απλά έστρεψες το κεφάλι σου και ζήτησες ένα γρήγορο και αδιάφορο συγγνώμη, σαν να μην της γάμησες τη μέρα, ή την εβδομάδα, ή τη ζωή, και συνέχισες το δρόμο σου νιώθοντας ακατανίκητος.

Μεγάλη παύση. Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ δείχνει να εκνευρίζεται.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Δοκίμασε ξανά.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δεν καταλαβαίνω γιατί επιμένεις. Σου είπα: το πέντε είναι μια χαρά. Δεν έχω σιοπό να σπαταλήσω περισσότερο χρόνο σε αυτό το ζήτημα.

Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ κάθεται στον καναπέ δίπλα στην ΓΥΝΑΙΚΑ.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Όλα αυτά που λες... γιατί το κάνεις αυτό;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Είναι απλά αναμνήσεις.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δεν είναι αναμνήσεις αν τις έχεις βγάλει απ' το κεφάλι σου.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Όλες οι αναμνήσεις βγαίνουν απ' το κεφάλι μας.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Ίσως δεν μπορείς να τα ξεχωρίσεις. Ίσως η γραμμή μεταξύ φαντασίας και πραγματικότητας είναι θολή στα μάτια σου.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ίσως.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Γιατί μου το κάνεις αυτό;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ποιο;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Όλο αυτό. Με κατηγορείς για πράγματα που δεν έχω κάνει.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Δεν σε κατηγορώ.

Παύση. Κοιτιούνται. Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ αρπάζει απότομα το χέρι της ΓΥΝΑΙΚΑΣ. Το σφίγγει απαλά σε διάφορα σημεία σαν να προσπαθεί να καταλάβει αν είναι αληθινή.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Σπας;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Τι;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Σπας εύκολα;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Δεν έχω σπάσει ποτέ.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Έχεις ραγίσει;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Μπορεί.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δεν πειράζει να ραγίσεις λίγο.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Θα πείραζε αν έσπαγα;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Όλα μοιάζουν ίδια όταν είναι σπασμένα.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Άρα θα έχανα τον εαυτό μου;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Θα έχανες αυτό που σε κάνει να ξεχωρίζεις. Θα φαινόσουν ίδια με το σπασμένο βάζο.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Αν δεν αναγνωρίζω αυτό που χάνω, τότε δεν μπορώ να το χάσω. Τι ξέρεις από απώλεια, όταν δεν αισθάνεσαι την απουσία;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Την αισθάνονται οι άλλοι.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Τι ξέρουν οι άλλοι; Εσύ; Εσύ τι ξέρεις από απώλεια;

Παύση. Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ αλλάζει γρήγορα κουβέντα.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δεν έχει σημασία. Σημασία έχει πόσα μπορείς να αντέξεις.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Κλώτσα με τότε.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Τι;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Κλώτσα με.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Τι λες; Γιατί να σε κλωτσήσω;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Είναι μία αξιόπιστη μέθοδος αξιολόγησης της ανθεκτικότητας των αντικειμένων. Και των ανθρώπων...

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δεν θέλω να σε κλωτσήσω.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Πώς αλλιώς θα μάθεις αν αντέχω;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Μπορείς απλά να μου πεις.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Και θα πιστέψεις ό,τι κι αν σου πω;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Ναι.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Με εμπιστεύεσαι;

Πάυση.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Όχι. Δεν μπορείς να εμπιστευέσαι κάποιον που ξέρεις τόσο λίγο. Αλλά δεν υπάρχει περίπτωση να σε κλωτσήσω.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Και θα βασιστείς μόνο στα λόγια μου;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δεν θα με πείραζε αν ήσουν και λίγο εύθραυστη. Άλλωστε κάποιες ρωγμές φτιάχνουν.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Κι αν έσπαγα τελείως; Θα με επανασυναρμολογούσες όπως ήθελες; Ή θα βαριόσουν;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Μπορείς απλά να απαντήσεις στην ερώτηση; Σπας εύκολα;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Κλώτσα με.

Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ σηκώνεται από τον καναπέ.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Απάντησέ μου.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Κλώτσα με.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Σταμάτα.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Κλώτσα με – κλώτσα με – κλώτσα με – κλώτσα με – κλώτσα με – κλώτσα-

Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ την πλησιάζει απότομα και σηκώνει την γροθιά του έτοιμος να την χτυπήσει.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Βούλωσ' το, αλλιώς θα σε διπλώσω στα δύο και θα σε χώσω μέσα-

Σταματάει τα λόγια του. Κάθεται στον καναπέ και βάζει το πρόσωπο στα χέρια του.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Γιατί με κάνεις έτσι κάθε φορά, γαμώτο; Δεν μπορείς να απαντήσεις σε αυτό που σε ρωτάω; Γιατί το κάνεις τόσο δύσκολο για μένα;

Βουρκώνει.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Προσπαθώ απλά να μάθω κάποια πράγματα. Για να ξέρω τι- Για να ξε- Για να ξέρω τι θα συναντήσω. Να ξέρω πώς να φερθώ! Πώς να- πώς να- σε- πώς να σε-

Δεν ολοκληρώνει. Ηρεμεί. Η ΓΥΝΑΙΚΑ όλη αυτή την ώρα έχει μείνει ανέκφραστη και ατάραχη.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Αν- Αν είχα- Αν είχα το ταμπελάκι, δεν θα χρειαζόταν τίποτα απ' όλα αυτά. Θα ήξερα από πού έρχεσαι, πόσα χωράς και πόσα αντέχεις. Θα ήξερα τα πάντα για σένα. Θα ήξερα σε τι χρησιμεύεις.

Την κοιτάει. Παύση. Η ΓΥΝΑΙΚΑ δεν αντιδράει.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Σε τι χρησιμεύεις;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ δεν απαντάει.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Πες μου.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ δεν απαντάει.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Τι μπορείς να μου προσφέρεις;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ δεν απαντάει.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Τώρα γιατί μένεις απαθής;

Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ πιάνει τα πόδια της ΓΥΝΑΙΚΑΣ και τα φέρνει στον καναπέ, έτσι ώστε να είναι ξαπλωμένη. Η ΓΥΝΑΙΚΑ δεν αντιδρά σε τίποτα.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Αυτό είναι όλο;

Της ανοίγει τα πόδια.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Αυτή την απάθεια έχεις μόνο να προσφέρεις; Τίποτα άλλο;

Της χαϊδεύει τα πόδια.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Και στους ανθρώπους το βρίσκεις αυτό.

Ξεκουμπώνει το παντελόνι του.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Ίσως να είναι αρκετό. Ίσως μόνο σε αυτό χρησιμεύεις.

Ετοιμάζεται να ξαπλώσει πάνω της. Ακούγεται θόρυβος απ' έξω. Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ κάνει πίσω. Τα φώτα σβήνουν.

Σκηνή 7^η

Σκοτάδι. Ακούγονται απ' έξω οι φωνές της ΜΑΜΑΣ και του ΜΠΑΜΠΑΣ. Είναι και οι δύο ταραγμένοι.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Αυτή ήταν. Έλα, γρήγορα, μπες.

ΜΑΜΑ

Όχι, όχι. Δεν ήταν αυτή. Αυτή είναι πράσινη. Η πόρτα ήταν μπλε.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Κι αυτή μπλε είναι.

ΜΑΜΑ

Μην επιμένεις, είναι η διπλανή. Θυμάμαι το χρυσό πόμολο. Η μπλε πόρτα με το χρυσό πόμολο.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Εντάξει-εντάξει, μπες.

ΜΑΜΑ

Είναι η τελευταία μας ελπίδα. Αν δεν είναι εδώ- Δεν ξέρω τι θα κάνω.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Σίγουρα εδώ θα είναι. Τι κάνεις τόσην ώρα;

ΜΑΜΑ

Δεν ανοίγει.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Σπρώξε, δυνατά.

ΜΑΜΑ

Έχει σκαλώσει.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Χαλάρωσε τα χέρια σου, τρέμουν.

Μπαίνουν. Τα φωτά ανάβουν. Η ΓΥΝΑΙΚΑ είναι κανονικά καθισμένη στον καναπέ στην ίδια θέση. Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ κάθεται στην άλλη άκρη του καναπέ. Ο ΜΠΑΜΠΑΣ και η ΜΑΜΑ αρχίζουν να ψάχνουν μέσα στον χώρο. Κινούνται γρήγορα. Είναι και οι δύο πολύ ανήσυχοι.

ΜΑΜΑ

Πώς είναι δυνατόν;

ΜΠΑΜΠΑΣ

Σταμάτα, δεν έχει νόημα τώρα.

ΜΑΜΑ

Πώς είναι δυνατόν να τον ξεχάσαμε;

ΜΠΑΜΠΑΣ

Έλα ηρέμησε, θα τον βρούμε.

ΜΑΜΑ

Κάπου θα έχει κρυφτεί. Μπορεί να είναι οπουδήποτε εδώ μέσα. Πρέπει να ψάξουμε.

Βλέπουν τον ΑΓΟΡΑΣΤΗ. Τον πλησιάζουν.

ΜΑΜΑ

Κύριε, πόση ώρα είστε εδώ;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Αρκετή.

ΜΑΜΑ

Βοηθήστε μας.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Άσε τον άνθρωπο. Λογικά δεν θα ξέρει.

ΜΑΜΑ

Ποτέ δεν ξέρεις.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Τι συμβαίνει;

Η ΜΑΜΑ μιλάει ασυνάρτητα.

ΜΑΜΑ

Ήμασταν κι εμείς εδώ πριν λίγες ώρες. Είχαμε μαζί μας το γιο μας, ένα πανέμορφο αγοράκι, καστανόξανθο. Κι όταν φύγαμε νομίζαμε ήταν στο αμάξι μαζί μας. Εντωμεταξύ θυμάμαι ότι επιβιβάστηκε, πώς είναι δυνατόν; Η κόρη μου δεν θυμάται τίποτα, λέει ότι σίγουρα πήγαν μαζί μέχρι το αμάξι, αλλά δεν θυμάται κάτι άλλο. Κι εγώ δεν σκέφτηκα να κοιτάξω, είναι δυνατόν; Να μην γυρίσω το κεφάλι μου να κοιτάξω; Πόσο χρόνο παίρνει να γυρίσεις να κοιτάξεις; Τρία δευτερόλεπτα; Βέβαια, μπορεί και να το έκανα. Μερικές κινήσεις είναι τόσο μηχανικές, που ακόμα και να γύρισα το κεφάλι μου, να μην κοιτάξα πραγματικά, να μην είδα ότι λείπει ο γιος μου. Κι έτσι φύγαμε. Και οδηγούσαμε και οδηγούσαμε και οδηγούσαμε. Στο μεταξύ κατέβηκα για να πάρω φαγητό για τον σκύλο, σε ένα μαγαζί με βιολογικά, γιατί ξέρετε οι σκυλοτροφές είναι γεμάτες αηδίες. Και μου φάνηκε σαν να τον είχα μαζί μου, δίπλα μου, όπως πάντα. Ξέρετε, όπως όταν η παρουσία κάποιου είναι τόσο συνηθισμένη, σαν σιαά. Αν έλειπε η σιαά σου θα το καταλάβαινες; Και, τέλος πάντων, εγώ νόμιζα τον είχα δίπλα μου στο μαγαζί με τα βιολογικά, κατέβηκα μόνη μου γιατί ο άντρας μου ήταν πολύ θυμωμένος, τόσο που δεν πρόσεξε ότι λείπει το παιδί του.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Σταμάτα.

ΜΑΜΑ

Όσο είμασταν στο μαγαζί σαν να τον άκουσα να μου ζητάει να πάρουμε αυτά τα αποξηραμένα φρούτα που του αρέσει να παίρνει για σνακ στο σχολείο. Του βάζω πέντε-έξι σε μια σακούλα πολυμπάγκι, ξέρω δεν είναι σωστό που χρησιμοποιώ τέτοιες σακούλες, δεν είναι οικολογικό, αλλά ξέρετε πώς είναι η καθημερινότητα, ειδικά για μια μητέρα. Εγώ στο μεταξύ αγόρασα και τα φρούτα για το σχολείο. Ξέρετε, γιατί ακόμα κι αν δεν στο ζητάνε, εσύ πάντα το κάνεις, για να είναι χαρούμενα.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Δεν τον νοιάζουν αυτά τα πράγματα. Τελείωνε.

MAMA

Και τέλος πάντων, γύρισα στο αμάξι, μπήκα μέσα...

Παύση. Μένει παγωμένη.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Τι έπαθες;

Η ΜΑΜΑ είναι εντελώς χαμένη.

MAMA

Νομίζω κοιτάξα αυτή τη φορά...

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Θέλετε μήπως να καθίσετε;

Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ και η ΜΑΜΑ κάθονται στον καναπέ, δίπλα στη ΓΥΝΑΙΚΑ. Ο ΜΠΑΜΠΑΣ στέκεται όρθιος.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Στο μαγαζί επιστρέψατε;

ΜΠΑΜΠΑΣ

Ναι, δεν ήταν.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Κάνατε κάποια άλλη στάση;

ΜΠΑΜΠΑΣ

Όχι, μόλις καταλάβαμε ότι έλειπε, κάναμε την ίδια διαδρομή προς τα πίσω. Όλοι μας συμφωνήσαμε ότι εδώ ήταν η τελευταία φορά που σίγουρα τον είδαμε...

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ (στη ΜΑΜΑ)

Είστε καλά;

Παύση.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Μ' ακούτε;

Παύση.

ΜΠΑΜΠΑΣ (*στον ΑΓΟΡΑΣΤΗ*)

Μήπως είδατε κάτι όσο είστε εδώ;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δυστυχώς, όχι.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Μπορεί να είναι κρυμμένος. Μέσα σε έπιπλα, πάνω σε έπιπλα. Όλο τέτοια κάνει. Όλο του αρέσει να κρύβεται, να σκαρφαλώνει, να παίζει παιχνίδια.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Καλύτερα να τον ψάξουμε τότε.

Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ σηκώνεται, η ΜΑΜΑ μένει καθισμένη στον καναπέ δίπλα στη ΓΥΝΑΙΚΑ. Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ και ο ΜΠΑΜΠΑΣ αρχίζουν να ψάχνουν. Ανοίγουν ντουλάπια, συρτάρια, κοιτάνε κάτω από έπιπλα, σκαρφαλώνουν και κοιτούν πάνω από έπιπλα. Μοιάζει σαν να ψάχνουν αντικείμενο. Η ΜΑΜΑ μένει στον καναπέ συντετριμμένη και μονολογεί.

ΜΑΜΑ

Όταν συνειδητοποίησα ότι έλειπε... Για λίγο νόμιζα ότι ήταν όντως στο αμάξι, αλλά εγώ δεν τον βλέπω. Σαν να μην μπορούν τα μάτια μου να τον εντοπίσουν. Ένωσα ένα βάρος να πέφτει πάνω μου. Πώς πιστευα ότι ήταν από πίσω μου όλη αυτή την ώρα; Πώς είναι δυνατόν να τον νιώθω εκεί, ενώ δεν είναι;

ΜΠΑΜΠΑΣ (*όσο ψάχνει*)

Ήμασταν και οι δύο φορτισμένοι.

ΜΑΜΑ

Εσύ ήσουν φορτισμένος.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Δεν υπάρχει λόγος να κατηγορούμε ο ένας τον άλλον.

ΜΑΜΑ

Εσύ κλώτσησες το κρεβάτι.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Προέχει να βρεθεί το παιδί.

ΜΑΜΑ

Εσύ έστειλες τα παιδιά στο αμάξι.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ανοίγει την ντουλάπα, στην οποία το ΑΓΟΡΑΚΙ είχε κρυφτεί στην 2^η σκηνή, αλλά είναι άδεια.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Ούτε εδώ είναι.

ΜΑΜΑ

Εσύ ήθελες να μείνουμε σιωπηλοί σε όλη τη διαδρομή.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Πού σκατά είναι;!

ΜΑΜΑ

Αν δεν ήσουν θυμωμένος, θα καταλάβαινα ότι έλειπε.

Συνεχίζουν να ψάχνουν για λίγο ακόμα. Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ σταματάει.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δεν είναι πουθενά.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ συνεχίζει να ψάχνει. Οι κινήσεις του είναι σπασμωδικές. Κοιτάζει στα ίδια και στα ίδια σημεία. Μετά από λίγο σταματάει απότομα.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Πού είναι;...

Σιωπή. Μένουν όλοι ακίνητοι.

MAMA

Πήγαινε στο αμάξι.

Παύση. Ο ΜΠΛΑΜΠΛΑΣ υπακούει σιωπηλός και βγαίνει.

MAMA

Σας είχαν χάσει πότε όταν ήσασταν μικρός;

Παύση.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Εμένα;

MAMA

Ναι.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Μια φορά μόνο.

MAMA

Πού ακριβώς;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Σε ένα δάσος.

MAMA

Τι κάνατε εκεί;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Είχαμε πάει εκδρομή.

MAMA

Οικογενειακώς;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Με την μητέρα μου.

MAMA

Και πως χαθήκατε;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Ήθελα να εξερευνήσω το δάσος. Χωρίς να το καταλάβω απομακρύνθηκα πολύ.

MAMA

Πρέπει να ανησύχησε πολύ η μητέρα σας.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Πάρα πολύ.

MAMA

Υποθέτω το θυμάται ακόμα.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δεν ζει.

MAMA

Άμα ζούσε θα το θυμόταν.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Μπορεί.

MAMA

Σίγουρα θα το θυμόταν.

Και ο γιος μου έχει αυτή τη συνεχή διάθεση εξερεύνησης. Όλα τα μικρά αγοράκια την έχετε.

Είναι φωτεινό παιδί... ένα εκτυφλωτικό κίτρινο. Σαν τον μεσημεριανό ήλιο, όταν σε χτυπάει στο πρόσωπο. Αλλά ακόμα κι αν έκλεινα τα μάτια μου, ορκίζομαι, θα τον αναγνώριζα. Μόνο από την αφή. Από το υλικό του. Είναι σημαντικό να μπορείς να καταλάβεις κάποιον μόνο από αυτό. Δείχνει αγάπη...

Πάυση.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Καλύτερα να πάτε σε ένα αστυνομικό τμήμα. Θα σας βοηθήσουν εκεί.

MAMA (*εξαντλημένη*)

Σίγουρα εδώ είναι...

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ (*συγκαταβατικά*)

Δεν γίνεται να είναι.

MAMA

Εδώ είναι...

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ (*την αγνοεί*)

Θα σας συνοδεύσω μέχρι έξω.

Σηκώνονται και βγαίνουν μαζί με αργό βηματισμό. Μπαίνει το ΚΟΡΙΤΣΙ. Κάθεται στον καναπέ δίπλα στη ΓΥΝΑΙΚΑ. Την κοιτάζει. Κάπου πίσω στην «ξύλινη κατασκευή» εμφανίζεται το ΑΓΟΡΑΚΙ και τις παρακολουθεί. Δεν τον βλέπει καμιά τους.

ΚΟΡΙΤΣΙ

Σε ζηλεύω νομίζω. Δεν ξέρω αν θα μπορούσα να το εξηγήσω, αλλά έχεις κάτι ελκυστικό. Μοιάζεις σαν να μην είσαι ικανή να νιώσεις πόνο. Όπως οι μεγάλοι ζηλεύουν τα παιδάκια για την άγνοιά τους. Και απορούν, τι να σκέφτονται άραγε; Έτσι κι εγώ απορώ, νιώθεις κάτι; Κι αν ναι, τι ακριβώς; Στην αρχή της χρονιάς, μια συμμαθήτριά μου έβαλε μια κρεμάστρα στο μουνί της. Ήταν η καλύτερη λύση, έτσι είπε. Δεν καταλαβαίνω πως γίνεται να είναι αυτή η καλύτερη λύση. Αυτή η ανάμνηση μου έμεινε τόσο ζωντανή. Οι κινήσεις, οι κραυγές, το αίμα: όλα αυτά που δηλώνουν τον καθαρό πόνο, τα θυμάμαι σαν να είναι δικά μου. Ή μάλλον έχουν γίνει δικά μου. Σκάνε στο μυαλό μου συνέχεια, λες και παίρνω τη θέση της. Ειδικά, όταν είμαι μαζί του. Τότε είναι χειρότερα. Πλέον κάθε φορά που πηδιόμαστε, η πούτσα του γίνεται λεπτή και μυτερή. Μια σιδερένια κλωστή που με τρυπάει. Σαν να υπάρχει μόνιμα μέσα μου. Δεν ξέρω αν την έχω τοποθετήσει εγώ εκεί ή κάποιος άλλος, αλλά την αισθάνομαι συνέχεια να με ακουμπάει. Κι όταν σε βλέπω το μόνο που σκέφτομαι είναι: εσύ θα ένιωθες μια κρεμάστρα στο μουνί σου;

Σιωπή. Η ΓΥΝΑΙΚΑ δεν αντιδράει. Μπαίνει ο ΜΠΑΜΠΛΑΣ.

ΜΠΑΜΠΑΣ

Έλα, αγάπη μου. Πάμε να φύγουμε.

Το ΚΟΡΙΤΣΙ σηκώνεται και βγαίνει με τον ΜΠΑΜΠΛΑ. Το ΑΓΟΡΑΚΙ κατεβαίνει από την «ξύλινη κατασκευή», ανεβαίνει στον καναπέ, κάθεται πάνω στη ΓΥΝΑΙΚΑ, περνάει τα χέρια του γύρω από τον λαιμό της και κρεμίζεται. Η ΓΥΝΑΙΚΑ τον σφίγγει τρυφερά στην αγκαλιά της. Μένουν ακίνητοι. Τα φώτα σβήνουν.

Σκηνή 8^η

Τα φώτα ανάβουν. Η ΓΥΝΑΙΚΑ βρίσκεται μόνης της στη σκηνή και κάθεται στον καναπέ στην ίδια θέση. Μπαίνει ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. Κάθεται δίπλα της.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Η καημένη... ήταν πολύ ταραγμένη.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Όντως ήταν.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Εσύ είδες τίποτα;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Τι εννοείς;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Εδώ δεν ήσουν; Όλο και κάτι θα είδες.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ναι, είδα.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Το παιδάκι;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ναι.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Το ξέχασαν όντως εδώ;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Είδα ένα μικρό –πολύ μικρό, σχεδόν μικροσκοπικό– αγοράκι να παίζει.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Αυτό που έσπασε το βάζο;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Όχι, δεν ήταν αυτό.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Πότε το είδες; Πριν φύγουν από εδώ ή μετά;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Τώρα. Ακόμα το βλέπω.

Πάυση.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Καλύτερα να συνεχίσουμε.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Γιατί;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δεν έχουμε τελειώσει ακόμα.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ γελάει.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Γιατί γελάς;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Για πόσο ακόμα θα συνεχίσει όλο αυτό;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Μέχρι να πάρω όλες τις απαντήσεις.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Είναι μάταιο. Γιατί συνεχίζεις;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Εσύ μου το κάνεις δύσκολο.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Εγώ; Πώς;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Με καθυστερείς.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Από τι ακριβώς; Δεν έχεις αυτό που χρειάζεται για να ολοκληρώσεις αυτό που άρχισες. Το είπες κι εσύ ο ίδιος. Σου λείπει το πιο βασικό στοιχείο.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Το ξέρω, αλλά αν τα μάθω από μόνος μου-

ΓΥΝΑΙΚΑ

Και πάλι τίποτα δεν θα συμβεί. Επαναλαμβάνεσαι, κάνεις κύκλους, χάνεσαι στους ίδιους δρόμους. Θα μείνεις για πάντα εδώ να κάνεις άσκοπες ερωτήσεις; Να βιώνεις την ίδια απογοήτευση συνεχώς;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Όχι, αλλά-

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ακόμα κι αν έβρισκες το ταμπελάκι, πάλι δεν θα το τολμούσες.

Πάυση.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Τίποτα δεν σε ικανοποιεί πραγματικά, αλλά προσποιείσαι το αντίθετο.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δεν είναι αλήθεια αυτό.

Την πλησιάζει. Μιλάει μαλακά.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Ήθελα να σε αγοράσω από την πρώτη στιγμή.

Πάυση. Την χαιδεύει.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Ο τρόπος που όλα κινούνται γύρω σου, ενώ εσύ μένεις σταθερή. Ο τρόπος που κάθεσαι εδώ και απλά όλα συμβαίνουν υπό το βλέμμα σου. Η αδράνειά σου... είναι τόσο γοητευτική. Καταλαβαίνω γιατί να μην θες να το χάσεις αυτό. Αλλά δεν είναι ο προορισμός σου. Δεν θα έμενες για πάντα εδώ μέσα.

Πιάνει το χέρι της και το σηκώνει. Το περιεργάζεται.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Άκουσες τι είπε; Είναι σημαντικό να μπορείς να αναγνωρίσεις κάποιον μόνο από το υλικό του. Από την ποιότητά του. Εσύ; Από τι είσαι φτιαγμένη;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Από τι θα ήθελες να είμαι;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Το σώμα σου είναι σαν το δικό μου; Γνήσια σάρκα;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Δεν μπορείς να το ελέγξεις;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Πώς;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Πάρε ένα κομμάτι γυαλί.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Γιατί;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Καν' το.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Πες μου πρώτα.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Πάρε το γυαλί και χάραξε κάτι πάνω μου.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Πάλι μου ζητάς να σε πληγώσω. Δεν έχω κάποιον λόγο. Μπορείς απλά να απαντήσεις.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ για πρώτη φορά σηκώνεται. Όσο μιλάνε παίρνει ένα μεγάλο κομμάτι γυαλί από το σπασμένο βάζο.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Κάποιες από αυτές τις ερωτήσεις δεν μπορούν να απαντηθούν αναίμακτα.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Αν σε χάραζα... θα έβγαζες αίμα;... θα έτρεχε ζεστό στα χέρια μου;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Μπορεί να είμαι εντελώς στεγνή. Σαν ξύλο. Όπως κι όλα τ' άλλα εδώ μέσα.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Θα πονάγεις;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ κάθεται στον καναπέ και προτάσσει το χέρι της για του δώσει το γυαλί.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Δοκίμασέ το και θα καταλάβεις. Το ξύλο θα σου φέρει αντίσταση.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Δε θέλω να σε πονέσω.

ΓΥΝΑΙΚΑ (επιτακτικά)

Δοκίμασε!

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Σταμάτα, όχι πάλι τα ίδια.

Στον παρακάτω μονόλογο η ΓΥΝΑΙΚΑ ανεβαίνει πάνω στον καναπέ γονατιστή και πλησιάζει σταδιακά όλο και περισσότερο τον ΑΓΟΡΑΣΤΗ με σχεδόν απειλητικό τρόπο, ενώ εκείνος μένει απαθής να την παρακολουθεί. Η ένταση του λόγου της αυξάνεται σταδιακά, αλλά δεν φτάνει ποτέ σε πλήρη κορύφωση. Από ένα σημείο και μετά, η ταχύτητα αυξάνεται τόσο που οι προτάσεις χάνονται η μία μέσα στην άλλη, σαν να μην παίρνει ανάσα.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Δοκίμασε. Μπορεί να μην είμαι τίποτα άλλο παρ'ότι ένα κομμάτι παλιό καλό ξύλο, που σιγά-σιγά το τρώει το κρυφό σαράκι, το ξέρεις το σαράκι έτσι δεν είναι; Στο έχει εξηγήσει ο μπαμπάς σου; Το μικρό σκουλήκι που λατρεύει το ξύλο; Το σκαλίζει με τα δόντια, εκατοστό το εκατοστό, και το γεμίζει πολλές μικρές τρύπες σαν πληγές. Στο έχουν μάθει, σωστά; Ξέρεις τι σημαίνει, ξέρεις πώς γίνεται. Έτσι κι εμένα, κολλάει στο δέρμα μου και αλλοιώνει την επιφάνειά μου, απλώνεται και γίνεται κομμάτι μου, με διαπερνάει και βαθιάει, εισχωρεί βαθιά και με τρώει ολόκληρη από μέσα. Άνθρωποι σαν κι εσένα το μαθαίνουν αυτό από τότε που είναι μικρά παιδιά, μαθαίνουν τους κανόνες, τους μηχανισμούς, τη διαδικασία, πώς αλλιώς θα το ακολουθήσουν; Πώς θα το μιμηθούν; Από εκείνη τη στιγμή που στο εξήγησε ο μπαμπάς σου, άρχισες να καταλαβαίνεις τη σημασία του. Να αντιλαμβάνεσαι τη θέση που πρέπει να πάρεις στο κόσμο, την ύπουλη απειλή που πρέπει να κρύβεις καλά κάτω απ' τη γλώσσα σου. Στα κρυφά προκαλείς την αργή καταστροφή, με υπομονή και επιμονή, και πειθαρχία και σκληρή δουλειά, προχωράς μεθοδικά τη διάβρωση και από την μια μέρα στην άλλη όλα καταρρέουν, αφού το ξύλο έχει φαγωθεί από μέσα, και κανένας άλλος δεν έχει συνειδητοποιήσει τότε έγιναν όλα, κι εσύ ακόμα δεν έχεις χορτάσει. Περπατάς όλη σου τη ζωή αργά και σιωπηλά για να μην καταλάβουν οι άλλοι τι κάνεις, προσποιείσαι τον ανίδεο και τον αδιάφορο, κάθε φορά που προσπερνάς έναν νεαρό με γαλάζια μάτια που αιμορραγεί δίπλα σου, ή κάθε φορά που ψιθυρίζεις ένα σ' αγαπώ, ή κάθε φορά που πατάς περιφρονητικά μία σύριγγα, ή όταν κλωτσάς κρεβάτια, ή ο τρόπος που παίζεις με τα έπιπλα όταν είσαι μικρός, ή όταν είσαι μεγάλος, όλα αυτά τα μικρά θραύσματα μνήμης που κάρφωσαν στο κρανίο μου άνθρωποι σαν κι εσένα, όλα αυτά τα κοινά βιώματα, όλες αυτές οι κοινές σας αναμνήσεις, που συλλέγω σιωπηλά χωρίς τη θέλησή μου και που βρίσκονται εκεί για να σου θυμίζουν πόσο καλύτερος είσαι απ' όλους τους άλλους, και πως η επιθυμία σου-διαταγή μου. Κι εμείς απλά αλλάζουμε θέσεις μεταξύ μας για να μην πονάμε συνέχεια, όταν ο νέος αιμορραγεί γαλάζιο αίμα, ή όταν κάποιος δεν ακούει την αγάπη, σαν να συμβαίνει σε μας, καθώς εσύ αντιστέκεσαι μόνο στη βαρύτητα, κι εμείς δεν προλαβαίνουμε να φυτρώνουμε κεφάλια.

Χαμηλώνει την ένταση και την ταχύτητα του λόγου της.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Μην κουράζεσαι, λοιπόν, να προσπαθείς να μάθεις το υλικό, δεν διαθέτεις τα κατάλληλα χέρια, όσο κι αν το ψηλαφήσεις δεν θα το καταλάβεις, όσο εξονυχιστικά κι αν το εξετάσεις, δεν θα βγάλει νόημα.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ επιστρέφει στην θέση της και κοιτάζει μπροστά. Αφήνει το γυαλί που κρατάει να πέσει στο πάτωμα. Σιωπή.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Είχες δίκιο τελικά. Δεν θα τελειώσει ποτέ όλο αυτό. Απλά θα συνεχίζεται. Αργά και βασανιστικά.

Σηκώνεται. Η ΓΥΝΑΙΚΑ δεν αντιδράει.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Και ξέρεις για τι άλλο είχες δίκιο; Το πέντε για το στόμα είναι όντως λίγο.

Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ πλησιάζει τα σπασμένα γυαλιά. Σκύβει και πιάνει με τις παλάμες του σχεδόν όλα τα κομμάτια. Πλησιάζει την ΓΥΝΑΙΚΑ με τις χούφτες του γεμάτες γυαλιά και στέκεται από πάνω της.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Άνοιξε.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ δεν αντιδράει.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Άνοιξε το στόμα σου.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ δεν αντιδράει.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Άνοιξε, είπα!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ υπακούει. Γέρνει το κεφάλι της προς τα πίσω ακουμπώντας την πλάτη του καναπέ και ανοίγει το στόμα. Εκείνη τη στιγμή το ΑΓΟΡΑΚΙ εμφανίζεται κρατώντας το ταμπελάκι. Προτάσσει το χέρι του και το δείχνει προκλητικά στον ΑΓΟΡΑΣΤΗ. Εκείνος μένει εμβρόντητος και αφήνει τα γυαλιά να πέσουν στο πάτωμα.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Πού το βρήκες αυτό;

Πλησιάζει με αργά βήματα το ΑΓΟΡΑΚΙ.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Το ξέρεις ότι σε ψάχνουν οι γονείς σου;

Πλησιάζει λίγο ακόμα.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Τους έχεις ανησυχήσει πάρα πολύ.

Στέκεται. Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ και το ΑΓΟΡΑΚΙ κοιτιούνται. Παύση. Το ΑΓΟΡΑΚΙ με γρήγορες κινήσεις σκαρφαλώνει στην «ξύλινη κατασκευή» και προσπαθεί να κρυφτεί. Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ προσπαθεί να το πιάσει, αλλά δεν τα καταφέρνει. Στην προσπάθεια του να ανέβει στα έπιπλα, κουνάει με δύναμη την κατασκευή. Το ΑΓΟΡΑΚΙ χάνει την ισορροπία του. Πέφτει στην πίσω πλευρά της ξύλινης κατασκευής και προσγειώνεται με δύναμη στο έδαφος, παρασύροντας μαζί μερικά έπιπλα, τα οποία το πλακώνουν. Εμείς ακούμε την κατάρρευση αυτή, αλλά δεν την βλέπουμε. Μεγάλη παύση. Η ΓΥΝΑΙΚΑ αρχίζει να ξύνεται. Ξύνει με δύναμη διάφορα σημεία του σώματός της, μέχρι και το πρόσωπο. Η έκφρασή της δείχνει την ενόχληση που της προκαλεί ο κνησμός. Η ένταση και η ταχύτητα αυξάνονται ραγδαία και πλέον ξύνεται μανιακά και βίαια. Όσο συμβαίνει αυτή η δράση, ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ πηγαίνει στην πίσω πλευρά της «ξύλινης κατασκευής». Δεν τον βλέπουμε. Η ΓΥΝΑΙΚΑ συνεχίζει το εμμονικό ξύσιμο. Μετά από λίγο, σταματάει. Βαριανασαίνει. Το δέρμα της έχει ερεθιστεί σε κάποια σημεία, ίσως και να έχει ματώσει. Μετά από λίγο, επιστρέφει ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ με το ταμπελάκι στα χέρια. Πλησιάζει την ΓΥΝΑΙΚΑ. Απλώνει το χέρι του.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Έλα, πάμε.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ απλώνει αργά το χέρι της και πιάνει το χέρι του ΑΓΟΡΑΣΤΗ. Σηκώνεται και βγαίνουν αργά μαζί. Τα φώτα σβήνουν.

Σκηνή 9^η

Τα φώτα ανάβουν. Στην σκηνή δεν είναι κανείς. Μπαίνει η ΜΑΜΑ. Περπατάει αργά. Κοιτάζει γύρω της νωχελικά. Πηγαίνει με αργό βηματισμό στην πίσω πλευρά της «ξύλινης κατασκευής». Την βλέπουμε να κάθεται στα γόνατα. Με τα χέρια της αρχίζει να μετακινεί μερικά έπιπλα που είναι πεσμένα κάτω. Μετά από λίγο σταματάει. Κοιτάει επίμονα στο έδαφος. Είναι εντελώς ανέκφραστη, λες και ήξερε τι θα αντικρίσει. Μετά από λίγο απλώνει τα χέρια της και σέρνει αργά μέσα από τα έπιπλα το πτώμα του ΑΓΟΡΙΟΥ. Το παίρνει στην αγκαλιά της και σηκώνεται. Αργά έρχεται στο μπροστινό μέρος της σκηνής. Πλησιάζει τον καναπέ. Κάθεται στην θέση της ΓΥΝΑΙΚΑΣ, κρατώντας ακόμα το παιδί στην αγκαλιά της. Μένει ακίνητη και κοιτάζει ευθεία μπροστά. Το βλέμμα της είναι εντελώς κενό. Τα φώτα χαμηλώνουν. Μία λεπτή ακτίνα κίτρινου φωτός ανάβει και εισέρχεται από τα πλάγια της σκηνής. Η ακτίνα αυτή χτυπάει τη ΜΑΜΑ ακριβώς στο ύψος το ματιών. Εκείνη δεν αντιδράει και μένει να κοιτάζει μπροστά. Τα υπόλοιπα φώτα σβήνουν. Μένει για λίγο μόνο η ακτίνα να φωτίζει τα μάτια της. Μετά από λίγο, αρχίζει να σβήνει αργά. Σκοτάδι.

ΤΕΛΟΣ